

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 5C/17/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5919200911
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Majerčíková
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2019:5919200911.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Ružomberok sudkyňou JUDr. Jankou Majerčíkovou v právnej veci žalobcu: P. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. U. XXX, XXX XX L. U., okres L. M., právne zast. Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Jančí, s.r.o., Dončova 1451/21, 034 01 Ružomberok, proti žalovanej: Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, v spore o zaplatenie 1.549,34 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.549,34 eur do 30. dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.549,34 eur od 30.05.2019 do zaplatenia.

II. Žalobcovi sa priznáva náhrada trov konania v rozsahu 100%, ktoré mu je žalovaný povinný zaplatiť vo výške určenej samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 31.05.2019 si žalobca uplatnil voči žalovanému právo na zaplatenie sumy 1.549,34 eur s príslušenstvom, titulom náhrady škody v zmysle ustanovení zákona č.514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

2. V odôvodnení podanej žaloby uviedol, že poverený príslušník MV SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby Stred vydal dňa 3. 10. 2017 v Ružomberku Uznesenie sp. zn. SKIS-53/OISS-SV-2017, ktorým podľa ustanovenia § 206 ods. 1 Trestného poriadku žalobcovi vzniesol obvinenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe ako je to uvedené vo výrokovej časti citovaného rozhodnutia. Trestné konanie v danej veci bolo ukončené Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8T 7/2018-225 zo dňa 19. 3. 2018 (obhajobe doručeným dňa 18. 4. 2018), ktorým bol P. I. spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku. Uvedené súdne rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť.

Žalobcovi v dôsledku vydania vyššie označeného uznesenia vznikla povinnosť úhrady trov obhajoby v predmetnom trestnom konaní v úhrnnej výške 1 549,34 EUR, nakoľko v danom konaní bol zastúpený obhajcom JUDr. Ladislavom Jančim, advokátom zapísaným v zozname advokátov vedenom Slovenskou advokátskou komorou pod č. 2180.

Z rozsudku Najvyššieho súdu SR z 28. 6. 1993 sp. zn. 1Cdo 53/93 vyplýva, že „Ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ustanovení § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia.“

Uznesením NS SR č. 4 M Cdo 15/2009, publikovaným v periodiku Zo súdnej praxe pod č. 57/2010 bolo vyslovené:

„Pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov). Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia.“

Nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 540/2016 zo dňa 13. 12. 2016 bolo judikované :

„26. Pre správnu interpretáciu § 6 ods. 1 prvej vety zákona č. 514/2003 Z. z. však nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia a doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky. Z hľadiska systematického výkladu možno dospieť k záveru, že aplikácia § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. prichádza do úvahy aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Z hľadiska teleologického výkladu nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) namietaného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za správny treba považovať výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia.

27. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že právne závery krajského súdu vychádzajúce zo zistenia, že výsledky prípravného konania odôvodňovali záver, že sťažovateľ spáchal skutky, ktoré mu boli v obžalobe kladené za vinu, v dôsledku čoho nebolo možné uznesenie o vznesení obvinenia považovať za nezákonné tak, ako sú tieto formulované v jeho rozsudku, nevychádzajú z už uvedených právnych úvah, ktoré ústavný súd považuje za ústavno-konformné s obsahom sťažovateľom označených práv a osobitne s čl. 46 ods. 3 ústavy. Ústavný súd zhodne so svojou judikatúrou pripomína, že v materiálnom právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi zasiahol do základných práv občana. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo (v danom prípade táto situácia nastala z dôvodu, že prokurátor ustúpil od obžaloby podľa § 239 ods. 2 Trestného poriadku), uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca.“

Vzhľadom k obsahu vyššie špecifikovaných skutkových okolností a citovaných ustanovení platnej právnej úpravy je možné konštatovať, že žalobcovi v dôsledku neopodstatnene vedeného trestného stíhania vznikol nárok na náhradu škody vo výške trov obhajoby.

Žalobca v súlade s obsahom zákona č. 514/2003 Z. z. listom zo dňa 2. 4. 2019 vyzval žalovaného k predbežnému prerokovaniu nároku na náhrady škody. Žalovaný konajúci prostredníctvom Generálnej prokuratúry SR listom z 27. 5. 2019, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 29. 5. 2019 oznámil, že uplatnený nárok neuspokojí, pričom poukazoval na obsah Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 163/2013 zo dňa 13. 11. 2013. Poukaz na tento nález je podľa mienky žalobcu nenáležitý nielen preto, že bol vývojom prekonaný (pozri vyššie citované závery neskôr vydaného nálezu Ústavného súdu SR reagujúce cielene na prejednávanú problematiku) ale aj preto, že závery nálezu označeného žalovaným boli v jeho vyjadrení z 27. 5. 2019 dezinterpretované. Uvedený nález totiž nijako nespochybnil správnosť posudzovaných rozhodnutí Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7C 178/05-688 a Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co 113/2010 z 20. 10. 2010, ktorými bola sťažovateľovi priznaná náhrada škody v sume 985,05 Eur ako náhrada trov obhajoby, pričom z tohto nálezu je zrejmé, že tieto časti priznaných nárokov boli ako opodstatnené hodnotené aj Najvyšším súdom SR v rámci mimoriadneho dovolania. V danej veci sa skúmala len právna otázka existencie príčinnej súvislosti medzi ušlým ziskom a trestným konaním, ktorú najvyšší súd nevzhladol. Závery tohto nálezu teda nijako nespochybňujú nároky na náhradu škody spočívajúcej v trovách obhajoby v trestnom konaní, ktoré bolo zastavené alebo skončené oslobodzujúcim rozsudkom, práve naopak existenciu týchto nárokov potvrdzujú. V danej

veci sa žalobca nedomáha náhrady ušlého zisku, ale len náhrady škody, ktorá mu vznikla v dôsledku vynaloženia nákladov na trovy obhajoby v trestnom konaní.

Nakoľko žalovaný nárok na náhradu škody neuspokojil ani len sčasti, žalobcovi vznikol nárok požadovať popri škode aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne, nakoľko základná sadzba ECB ku dňu 30. 5. 2019 zodpovedá 0 %. Nárok na úroky z omeškania má oporu aj v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR sp. zn. Cdo 48/2010.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení doručenom tunajšiemu súdu dňa 08.07.2019 s podanou žalobu nesúhlasila a túto žiadala v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť (č.l.36-38 spisu). Poukázala na skutočnosť, že žalobca za nezákonné rozhodnutie, od ktorého odvodzuje svoj nárok na náhradu škody, považuje uznesenie o vznesení obvinenia voči jeho osobe sp. zn. SKIS-53/OISS-SV-2017 zo dňa 03.10.2017 pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona vydané povereným príslušníkom PZ Ministerstva vnútra SR Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Stred, Banská Bystrica, voči ktorému podal sťažnosť, ktorá bola prokurátorom Okresnej prokuratúry Ružomberok uznesením sp. zn. Pv 528/17/5508 z dňa 27.10.2017 zamietnutá ako nedôvodná. Vo svojej žalobe však ani jedno z uvedených rozhodnutí neoznačil priamo za nezákonné. Nároku na náhradu škody sa domáha z dôvodu, že uvedené trestné konanie skončilo rozsudkom Okresného súdu Ružomberok č. k. 8T/7/2018 - 225 zo dňa 19.03.2018, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom. V žalobe poukazuje na ustanovenia § 3 ods. 1, 2 a § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.), Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28.06.1993 sp. zn. 1Cdo 53/93, Uznesenie NS SR č. 4 M Cdo 15/2009 a Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 540/2016. Podľa jeho vyjadrenia mu vznikol nárok na náhradu škody vo výške trov obhajoby v dôsledku neopodstatnené vedeného trestného stíhania a s vyjadrením žalovanej k predbežnému prerokovaniu nároku na náhradu škody nesúhlasí. Uznesenie vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia P.ovi I. vi nebolo zrušené alebo zmenené ako nezákonné, pričom ide o podmienku pre uplatnenie náhrady škody spôsobenej ne zákonným rozhodnutím podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Neskoršie rozhodnutie o oslobodení obžalovaného spod obžaloby nezakladá záver o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia voči jeho osobe bolo nezákonné. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Konštrukcia ktorú uvádza žalobca, t. j. že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné s poukazom na skutočnosť, že bol spod obžaloby oslobodený, nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z.. Tento zákon v žiadnom ustanovení takúto konštrukciu neupravuje a nepriznáva jej status nezákonného rozhodnutia. Nezákonným rozhodnutím je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V právnom poriadku Slovenskej republiky neexistuje zákon, ktorý by za orgán príslušný na zmenu, resp. zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia orgánu činného v trestnom konaní určoval súd. Súd teda v tomto prípade v žiadnom prípade nemôže byť príslušným orgánom na zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a už vôbec nie extenzívnym výkladom tohto zákona, ktorý je vzhľadom na znenie citovaného zákonného ustanovenia vylúčený (je to iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zmenené alebo zrušené príslušným orgánom). Extenzívny výklad je o to viac neprípustný, že zákon č. 514/2003 Z. z. stojí na prísnej absolútnej objektívnej zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu, preto rozširovanie skutkových podstát, ktoré sú základom pre priznanie nároku na náhradu škody by bolo zásahom súdnej moci do tvorby práva, ktorá v právnom poriadku Slovenskej republiky nie je zverená súdom, ale zákonodarnej moci. Je vecou zákonodarcu, aby do znenia zákona č. 514/2003 Z. z. pojal právnu úpravu takejto konštrukcie nezákonného rozhodnutia a stanovil jej zákonný rámec. Ak tak zákonodarcu neurobil, nie je dôvod aby činnosť zákonodarnej moci nahrádzala moc súdna, tzv. extenzívnym výkladom tohto zákona, ktorý predstavuje neprípustný zásah do výkonu právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Prípadné rozhodnutie súdu, ktoré by legitimizovalo takúto konštrukciu nezákonného rozhodnutia, by bolo v rozpore so všetkými zásadami trestného práva účinného na území Slovenskej republiky, pretože uznesenie o vznesení obvinenia nepredpokladá istotu, že skutok sa stal a že ho skutočne spáchal obvinený, ale vyjadruje istú mieru pravdepodobnosti o jeho spáchaní touto osobou. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdí (porovnaj II. ÚS 163/2013). Iný záver by nepochybne viedol k popretiu

základnej ústavnej zásady o prezumpcii nevinu, k popretiu účelu samotného trestného konania, resp. jeho časti, t. j. prípravného konania, ktoré by de facto stratilo svoj význam a viedlo by k záveru o tom, že stíhať možno len osoby, ktorých vina je v čase vznesenia obvinenia bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Je potrebné zdôrazniť, že akékoľvek vzájomné posudzovanie dvoch typov rozhodnutí a to rozhodnutia o vznesení obvinenia (§ 206 Trestného poriadku) a rozsudku o vine, resp. nevine obvineného (§ 284 a nasl. Trestného poriadku) v kontexte zákonných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. je neprijateľné a nelogické a nemožno k nemu dospieť ani extenzívnym výkladom tohto zákona.

Predpoklady
pre vydanie týchto dvoch typov rozhodnutí upravuje Trestný poriadok, ako základná procesná norma trestného práva, ktorá logicky a systematicky nadväzuje na ústavný rámec trestného konania. Kým rozhodnutie o vznesení obvinenia má svoj základ v prijatí odôvodneného záveru o tom, že trestný čin spáchala určitá osoba (§ 206 ods. 1 Trestného poriadku), ktoré však v žiadnom prípade nemožno stotožniť so záverom o vine tejto osoby, odsudzujúci, resp. oslobodzujúci rozsudok má svoj základ v závere súdu o vine, resp. nevine tejto osoby, a to v prípade uznania viny bez akýchkoľvek pochybností (tento záver môže prijať v zmysle Ústavy Slovenskej republiky jedine súd). Z uvedeného teda vyplýva, že na každé z týchto rozhodnutí

kladie zákon iné nároky. Kým pri vznesení obvinenia postačuje dôvodné podozrenie o spáchaní trestného činu určitou osobou, pri rozhodnutí o vine musí byť vina obžalovaného preukázaná bez akýchkoľvek pochybností. Z dôkazného stavu zisteného v čase vznesenia obvinenia vyplývalo dôvodné podozrenie, že P. I. sa dopustil konania, ktoré má všetky znaky stíhaného trestného činu. Dôkazy vykonané do momentu vznesenia obvinenia, na ktoré vyšetrovateľ PZ odkázal vo svojom uznesení, teda dostatočne odôvodňovali záver o tom, že sa obvinený dopustil konania naplňajúceho znaky trestného činu, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 206 ods. 1 Trestného poriadku. Preto bola sťažnosť voči predmetnému uzneseniu zamietnutá uznesením prokurátora, podľa ktorého, v danom štádiu vyšetrovania bolo možno konštatovať, že na podklade dovtedy zabezpečených dôkazov, ktoré mal poverený príslušník k dispozícii pri rozhodovaní o vznesení obvinenia, bol dostatočne odôvodnený záver, že obvinený spáchal predmetný skutok a preto vydanie uznesenia o vznesení obvinenia bolo zo strany povereného príslušníka plne dôvodné a zákonné. Uvedené bolo konštatované z toho dôvodu, že v priebehu dovtedy vykonaného vyšetrovania bolo výpoveďami svedkov Ing. O. M., Mgr. E. Ilavského, por. B. M., npor. Q. E., por. A. C., prapr. M. O., dostatočne preukázané, že vozidlo v predmetnom čase viedol obvinený a laboratórnym vyšetrením jeho krvi bolo tiež potvrdené, že vozidlo viedol v stave vylučujúcom spôsobilosť na jeho vedenie, ktorý si privodil vplyvom požitého alkoholu, pričom ambulatným nálezom z internej kliniky ÚVN Ružomberok bola u obvineného potvrdená prítomnosť alkoholu v krvi v hodnote 1,87 promile alkoholu v krvi. Preto v tejto veci nešlo o svojvoľný postup orgánov činných v trestnom konaní, ale o jediný možný a zákonný postup. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že sám obvinený po jeho vyzvaní na vykonanie dychovej skúšky odmietol túto vykonať a následne sa snažil vyriešiť vec iným než zákonným spôsobom, čo vyplýva z úradného záznamu Obvodného oddelenia PZ o zaistení osoby z toho istého dňa. Po cieleňom konaní na vyriešenie veci inak, nakoniec súhlasil s lekárske vyšetrením spojeným s odberom krvi až po vyše hodine, ktorými vyšetrením bola nameraná hodnota 1,87 promile alkoholu v krvi, a na základe ktorého mu bolo vznesené obvinenie. Rozhodnutie súdu sa markantne opiera o výpoveď znalca, ktorý uviedol, že zo súdno-lekárskeho hľadiska nebolo možné stanoviť koncentráciu alkoholu v krvi u obžalovaného P. I. dňa 02.10.2017 v čase jazdy o 17:38 hod., pretože v danom prípade nie je možné vykonať spätný prepočet na uvedenú dobu, nakoľko detegovaná koncentrácia a spôsob jej určenia a získania je v rozpore s pokynmi Slovenskej súdnolekárskej spoločnosti na vykonávanie spätných prepočtov z 01.10.2016. V danom prípade bola odobratá krvná vzorka vyšetrená v Ružomberku enzýmomatickou metódou, mali byť odobraté dve vzorky krvi s odstupom minimálne 15 minút a v Ústave súdneho lekárstva v Martine vykonané vyšetrenie krvi plynovou chromatografiou, čo je z forézneho hľadiska použiteľné. Uvedený záver znalca bol tiež podkladom pre vydanie rozsudku Okresným súdom, takýto dôkaz však nebol (čo nie je procesnou chybou) podkladom pre vznesenie obvinenia, kde podozrenie zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 bolo dostatočne vyplývajúcim z v tom čase zadovážených dôkazov. Nakoľko z dôkazu, krvnej skúšky vykonanej laboratórnym vyšetrením, síce vyplývalo, že obvinený mal koncentráciu alkoholu v krvi v čase vyšetrenia v hodnote nad 1 promile, nebolo možné vykonať spätný prepočet, čo bolo na prospech samotnému obvinenému a čo mu napomohlo k oslobodzujúcemu rozsudku. Nemožno však súhlasiť so záverom, že dôvody na vznesenie obvinenia v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku neexistovali a že trestné stíhanie nebolo v súlade so zákonom a bolo konané neopodstatnene. V tomto druhu a štádiu konania možno nechať už len na nezáväznú úvahu, ako by pokračovalo trestné stíhanie v prípade vykonania vyšetrenia krvi plynovou chromatografiou, prípadne pri poučení

obvineného, tak ako to vyžaduje v predmetnom rozsudku okresný súd. Avšak dovoľm si tvrdiť, že pri takomto uvážení, by bolo pravdepodobne odškodnenie za nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia a teda za neopodstatnene vedené trestné konanie v rozpore s dobrými mravmi. Orgány činné v trestnom konaní majú zákonnú povinnosť stíhať osobu, ktorá je dôvodne podozrivá zo spáchania trestného činu. Preto pri vznesení obvinenia je prípustná istá miera pochybností o spáchaní tohto skutku obvineným, pričom uvedené je predmetom ďalšieho vyšetrovania, ktoré predstavuje najvýznamnejšiu časť prípravného konania. Zákon predpokladá ako ďalšie štádium trestného konania konanie pred súdom (súdne konanie), v ktorom súd ako jediný Ústavou Slovenskej republiky a zákonom zmocnený orgán, rozhodne o vine, resp. nevine obvineného. Paušálne zaväzovanie štátu na náhradu škody len preto, že nedošlo k odsúdeniu obvineného a len preto, že objektívna zodpovednosť je súdmi vykladaná nad rámec zákona je v rozpore so zmyslom a účelom samotného zákona. Zákon č. 514/2003 Z. z. bližšie neustanovuje, čo možno rozumieť pod pojmom nezákonné rozhodnutie, avšak podľa právnej teórie zaň možno považovať také rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a zároveň bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Samotná nezákonnosť musí vyplývať z rozhodnutia nadriadeného orgánu, ktorým bolo takéto rozhodnutie zrušené alebo zmenené a to s poukázaním na konkrétne dôvody, z ktorých nepochybne vyplýva, v čom mala nezákonnosť spočívať. Nezákonnosť nie je možné a ani účelné zisťovať v rámci konania o náhradu škody. Nezákonnosť rozhodnutia musí byť v čase prejednávania nároku o náhrade škody už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesných predpisov oprávnený zrušiť nezákonné rozhodnutie pre nezákonnosť. Otázkou nezákonnosti rozhodnutia nie je možné riešiť ako otázku predbežnú. (6Cdo/103/2011) V predmetnej trestnej veci došlo v rámci prípravného konania k zmene právnej kvalifikácie skutku na prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného poriadku, nakoľko obvinený odmietol vykonať dychovú skúšku, na ktorú bol vyzvaný, pričom Okresný súd Ružomberok vyhodnotil poučenie obžalovaného príslušníkmi polície ako formálne nesprávne a z tohto dôvodu konštatoval, že skutok, nie je trestným činom. Odsudzujúci rozsudok však nemôže nahradiť rozhodnutie, ktorým by bolo uznesenie o vznesení obvinenia zrušené pre nezákonnosť. S prihliadnutím na vyššie uvádzané, v spojení so znením § 3 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1, 3, § 6 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., je dôvod domnievať sa, že na strane žalobcu neexistuje právny titul oprávňujúci ho úspešne sa domáhať náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená pri výkone verejnej moci. Žalobca sa odvoláva na uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 4 M Cdo 15/2009, na základe ktorého poukazuje na účinky zastavenia trestného stíhania vo vzťahu k uzneseniu o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. V žalovanej trestnej veci však nebolo takéto rozhodnutie (uznesenie o zastavení trestného stíhania) zo strany orgánov činných v trestnom konaní ani zo strany súdu vydané. Taktiež sa odvoláva na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 540/2016, ktorý v bode 26. taktiež poukazuje na účinky zastavenia trestného stíhania vo vzťahu k uzneseniu o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. V bode 27. podal vyjadrenie vo veci, týkajúcej sa oslobodzujúceho rozsudku vydaného na tom základe, že prokurátor ustúpil od obžaloby. Ústavný súd v danej veci použil extenzívny výklad. Znenie zákona, konkrétne ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., však vyžaduje konštatovanie nezákonnosti orgánom, ktorý je podľa procesných predpisov oprávnený zrušiť nezákonné rozhodnutie pre nezákonnosť. Žalobou napádané uznesenie o vznesení obvinenia nebolo zrušené príslušným orgánom pre nezákonnosť. V zmysle uvedeného extenzívneho výkladu by potom bolo možné za nezákonné automaticky považovať každé začatie trestného stíhania, resp. každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného, resp. obžalovaného, bez posúdenia a zohľadnenia osobitosti konkrétnej trestnej veci. Práve toto posúdenie konkrétnej trestnej veci má byť vykonané orgánom procesne príslušným na zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť a takéto rozhodnutie môže byť potom podkladom pre posúdenie nároku na náhradu škody. Rozhodnutie o vine či nevine obvineného nie je rozhodnutím orgánu procesne príslušného rozhodovať o zákonnosti či nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia. Na preukázanie svojich tvrdení poukázala žalovaná na úradný záznam OR PZ Ružomberok z dňa 02.10.2017, uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia sp. zn. SKIS-53/OISS-SV-2017 zo dňa 03.10.2017, rozhodnutie prokurátora o sťažnosti sp. zn. Pv 528/17/5508 z dňa 27.10.2017, obžalobu sp. zn. Pv 528/17/5508 z dňa 31.01.2018 a rozsudok Okresného súdu Ružomberok 8T/7/2018 - 225 zo dňa 19.03.2018, ktoré sú súčasťou predmetného súdneho spisu Okresného súdu Ružomberok č. k. 8T/7/2018.

4. Právny zástupca žalobcu v podaní doručenom tunajšiemu súd dňa 23.07.2019 (č.l.47-50 spisu) opätovne zotrval na svojej argumentácii, v zmysle ktorej civilný súd v rámci civilného procesu nie je oprávnený skúmať okolnosti trestného stíhania žalobcu, ktoré bolo zjavne od počiatku nezákonné,

priamym potvrdením čoho je končené rozhodnutie v označenej trestnej veci. Opätovne poukázal na závery prijaté v rozhodovacej praxi Ústavného súdu IV. ÚS49/06 zo dňa 14.09.2006, III.ÚS339/08 z 25.11.2008. Zodpovednosť štátu v zmysle ustanovení zákona č.514/2003 Z. z. je zodpovednosťou objektívnou, ktorá nie je závislá od toho, či došlo v celom procese trestného konania k porušeniu právnych noriem alebo nie. Otázka, či štát zodpovedá za škodu v prípade, že došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby bola riešená vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, napr. 3Cdo194/2010 z 30.03.2011, 4MCdo15/2019, 4Cdo183/2009. Pokiaľ ide o skutkové okolnosti, na ktoré poukazuje žalovaná, tieto nie je oprávnený v civilnom konaní hodnotiť súd, nakoľko pre súd je záväzné meritórne rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby žalobcu.

5. Sporové strany na pojednávaní zotrvali na svojich vyjadreniach.

6. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, predložených žalobcom, a to:

- rozsudok Okresného súdu Ružomberok vo veci 8T/7/2018 zo dňa 19.03.2018 (č.l.11-15 spisu), ako aj obsah spisu 8T/7/2018,
- výpočet odmeny za právne služby (č.l.16 spisu) spolu s výpisom z účtu č.11 (č.l.16/rub spisu),
- faktúra č.2018/14 zo dňa 21.03.2018 (č.l.17 spisu),
- výpočet odmeny za právne služby č.2 úkony po 23.11.2017 (č.l.17/rub spisu),
- výpis z účtu č.4 (č.l.18 spisu),
- žiadosť adresovaná Generálnej prokuratúre SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (č.l.18-19 spisu),
- odpoveď Generálnej prokuratúry SR zo dňa 27.05.2019 (č.l.20-21 spisu).

7. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1, 2, 3 zákona č.514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Právo na náhradu škody má i ten, s kým nebolo konané ako s účastníkom konania, aj keď s ním, ako s účastníkom konania, konané malo byť. Ak bolo nezákonné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, právo na náhradu škody má ten, komu nezákonným rozhodnutím škoda vznikla.

Podľa § 6 ods. 1, 2 zákona č.514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 15 ods. 1, 2 zákona č.514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 16 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č.514/2003 Z. z., zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil. Príslušný orgán neprihliada na žiadosť, ak žiadosť nemá náležitosti podľa odseku 1 a poškodený na výzvu príslušného orgánu v určenej lehote neodstránil nedostatky žiadosti; tým nie je dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde. Ak žiadosť už bola prerokovaná, príslušný orgán túto skutočnosť oznámi žiadateľovi s odôvodnením, že žiadosť už bola prerokovaná a na opakovanú žiadosť príslušný orgán ďalej neprihliada. Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č.514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 18 ods. 1, 2, 3 zákona č.514/2003 Z. z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

8. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť. Je založená na kumulatívnom splnení troch podmienok, a to existencii nezákonného rozhodnutia, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

9. V prejednávanej veci sa žalobca vo vzťahu k žalovanej domáha náhrady škody 1.549,34 eur spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a to uznesením príslušníka MV SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby stred zo dňa 03.10.2017 sp. zn. SKIS-53/OISS-SV-2017, ktorým bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku bolo vznesené obvinenie žalobcovi pre podozrenie zo spáchania trestného činu ohrozenie pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona. Z obsahu pripojeného trestného spisu tunajšieho súdu 8T/7/2018 vyplýva, že voči vyššie uvedenému uzneseniu podal žalobca sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Ružomberok sp. zn. PV528/17/5508-11 zo dňa 27.10.2017 zamietnutá. Dňa 01.02.2018 bola v predmetnej veci podaná na obvineného P.a I. obžaloba, pričom žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Ružomberok č.k. 8T/7/2018-225 zo dňa 19.03.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 25.04.2018 oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku. V priebehu trestného konania žalobcovi vznikli trovy obhajoby v celkovej výške 1.549,34 eur, ktoré boli vyčíslené faktúrou č.2017/74 zo dňa 08.11.2017 na sumu 869,78 eur (č.l.6/rub spisu), podľa predloženej špecifikácie - výpočet odmeny za právne služby (č.l.16 spisu), ktorá suma bola uhradená žalobcom na účet právneho zástupcu žalobcu dňa 14.11.2017 (č.l.16/rub spisu), a faktúrou č.2018/14 zo dňa 21.03.2018 ktorou právny zástupca žalobcu vyúčtoval žalobcovi na základe zmluvy o poskytovaní právnych služieb odmenu za poskytnuté právne služby vo výške 679,56 eur (č.l.17 spisu), podľa predloženého vyúčtovania - výpočet odmeny za právne služby (č.l.17/rub spisu), ktorá suma bola uhradená žalobcom na účet právneho zástupcu žalobcu dňa 06.04.2018 (č.l.18 spisu). Ďalej súd mal za preukázané, že žalobca listom zo dňa 01.04.2019 požiadal

Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, pričom Generálna prokuratúra SR listom zo dňa 27.05.2019 oznámila žalobcovi, že nie je preukázaný základný predpoklad pre uspokojenie nároku žalobcu na náhradu škody, a to že vydanie označeného rozhodnutia ako nezákonného bolo v rozpore s právnym poriadkom SR, neboli teda zistené zákonné podmienky pre uspokojenie nároku na náhradu škody uplatneného v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku v zmysle § 15 ods. 1 zákona č.514/2003 Z. z..

10. Procesnou podmienkou konania pred súdom v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom v zmysle § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č.514/2003 Z. z.. Medzi stranami nebolo sporné, že uplatnený nárok bol predbežne prerokovaný pred príslušným orgánom, príslušný orgán - Generálna prokuratúra SR uplatnený nárok neuznala, žalobca je teda oprávnený domáhať sa priznania náhrady škody na súde. V ďalšom sa súd teda zaoberal dôvodnosťou uplatneného nároku z hľadiska splnenia zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu.

11. Pokiaľ ide o prvý predpoklad o zodpovednosti štátu za škodu, a to existencia nezákonného rozhodnutia, nárok na náhradu škody spôsobenej začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č.514/2003 Z. z.. V prejednávanej veci súd mal za preukázané, že uznesením zo dňa 03.10.2017 sp. zn. SKIS-53/OISS-SV-2017 bolo začaté voči žalobcovi trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, pričom rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8T/7/2018-225 zo dňa 19.03.2018, právoplatným dňa 25.04.2018 bol žalobca oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku. Vychádzajúc z ustálenej judikatúry súdov (rozsudok Najvyššieho súdu SR 1Cdo/53/93, uznesenie NS SR č.4MCdo15/2009, Nález Ústavného súdu SR I.ÚS540/2016, uznesenie NS SR 4Cdo66/2018 z 21.11.2018), súd konštatuje, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa zákona č.514/2003 Z. z. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Oslobodenie spod obžaloby má taký istý význam, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť, pretože iný výklad by odporoval zmyslu právnej úpravy o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č.514/2003 Z. z.. V prejednávanej veci bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalobca bola právoplatne oslobodený spod obžaloby, aj keď orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie tak, že jeho výsledkom bolo uznesenie o vznesení obvinenia, podozrenie sa v trestnom konaní nepotvrdilo, čoho dôsledkom je existencia nezákonného rozhodnutia. S rozdielnym výkladom pojmu nezákonné rozhodnutie sa vysporiadal Najvyšší súd SR práve v rozhodnutí 4Cdo 66/2018 z 21.11.2018, keď „rozdielnosť rozhodovania bola už prekonaná postupmi a mechanizmami zodpovedajúcimi právnej úprave účinnej do 30.06.2016; t.j. v súčasnosti táto rozdielnosť neexistuje. V čase po rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo 15/2009 Najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by bolo v porovnaní s týmto rozhodnutím založené na odlišných právnych záveroch“. Z odôvodnenia uvedeného nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, respektíve postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd vo svojom rozhodnutí I.ÚS320/2016 konštatuje, že „ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, respektíve, že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ako bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“.

12. Na základe vyššie uvedeného súd ustálil, že žalobcom označené uznesenie je nezákonné, čím je splnený prvý zákonný predpoklad pre zodpovednosť žalovaného za škodu pri výkone verejnej moci.

13. Pokiaľ ide o existenciu škody, túto súd mal za preukázanú a táto nebola žiadnym spôsobom namietaná ani rozporovaná. Existencia škody vyplýva z dokladov predložených žalobcom a predstavuje trovy obhajoby v predmetnom trestnom konaní v celkovej výške 1.549,34 eur.

14. Vzniknutá škoda, ktorú si žalobca uplatnil, nepochybne vznikla v priebehu trestného konania, v rámci ktorého bol žalobca stíhaný pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, súd má teda za preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi škodou (spočívajúcou v zaplatení trov obhajoby) a nezákonným rozhodnutím.

15. Na základe uvedeného súd potom žalobe v celom rozsahu vyhovel, majúc za to, že táto je dôvodná čo do základu aj výšky.

16. Zároveň súd priznal žalobcovi i príslušenstvo uplatnenej pohľadávky, a to 5%-ný ročný úrok z omeškania z dlžnej sumy od 30.05.2019, teda odo dňa nasledujúceho po doručení stanoviska Generálnej prokuratúry SR o neuspokojení nároku.

17. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi, ktorý bol vo veci úspešný plnú náhradu trov konania s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní od jeho doručenia odvolanie na Okresnom súde Ružomberok. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. O odvolaní rozhodne Krajský súd v Žiline.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 Civilného sporového poriadku,

1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.